

O 50-godišnjici života Ljube Wiesnera

Prigodom predbe podobora Matice Hrvatske u Samoboru 18 X 1936

Slavi se 50-godišnjica života i 30-godišnjica književnoga rada hrvatskog književnika i pjesnika Ljube Wiesnera.

Toj proslavi pridružuje se i Samobor.

Pridružuje joj se onaj kulturni, inteligentni, rodoljubni Samobor, u koji je godine 1834 k prijatelju Ferdi Livadiću došao Ljudevit Gaj s pjesmom „Još Hrvatska nij' propala“. Pridružuje joj se onaj Samobor, u kojem je Ferdo Livadić uglazbio i pjesmu pjesnika hrvatske himne Antuna Mihanovića, divnu, našem kraju prilagođenu pjesmu „Mio ti je kraj — —.“ Pridružuje joj se Samobor, o kojem je onako prekrasno pjevao Stanko Vraz. Samobor, u kojemu je nad grobom velikog rodoljuba Ivana Perkovca gromko kliktao za narodnom slobodom August Šenoa. Samobor, u kojemu je nakon povratka iz tuđine u dragu hrvatsku domovinu nailazio na topla prijateljska srca bard hrvatske kulture i rodoljublja A. G. Matoš. Samobor, lijepi Samobor, o kojem u više odličnih pjesama pjevao i dragi, neprežaljani hrvatski pjesnik Dragutin M. Domjanić. Samobor, u kojemu se nastanio i u kojemu već godinama prebiva mladi prijatelj A. G. Matoša — g. Ljubo Wiesner.

Tu u Samoboru sada živi i radi taj književni trudbenik. Odavde, iz Samobora, on snuje i izvodi svoje književne pothvate. Odavde iz Samobora on se muči, da zagrije javnost za koje književno djelo. Ovdje on, prigodom svog malone svakodnevnog polaska u Zagreb i povratka iz Zagreba — književnog i knjižarskog središta — bocne koga kojom svojom duhovitom šalom, namije suputnike kojom naročito dobrom dosjetkom. Tu u Samoboru sada živi bogodani pjesnik, ve-

liki umjetnik hrvatske riječi g. LJUBO WIESNER, koji je svojim književnim radom divno obogatio hrvatsku književnost, našao novih izražajnih mogućnosti u neizmjer-no bogatom hrvatskom jeziku, dao u svojim pjesmama kraj svega svoga poznavanja i poštovanja stranih književnosti toliko svoga i našeg, domaćeg hrvatskoga, da mi često i često vidimo, upravo vidimo, što on pjeva, i kao da smo to na svoje oči gledali, kao ono u „Seoskom jutru“:

„Nad župom svanu danak bijeli i jasni

— — — — —
Na tornju sunce i lašta cvrknut glasni,
U crkvi svijeća škuro svijetlo baca,
A crni sveci sa oltara časnih
Kroz prozor motre grobove otaca.

Za grobljem ide stara neka žena —
Na glavi rubac, pod njim sijeda vlas —,
Taj molitvenik utjeha je njena,
Ta bijela crkva dat će nekom spas.

To moja mati želi sreću sinu
I ranom zorom ide k Božjem Sinu.“

Kao da nam je poznata ona „Samotna kapela“:

„Sama na svom vrhu iznad sela.“

Mi shvaćamo one „Crkve,“ i dio:
„Naše stare crkve na brdima kleče
I njihove molbe u daljine ječe.
Naše stare crkve božju milost prose
Za naše vrtljare i bijele mlinare,
Za znojne od sunca osmagle ratare.
Za radnike grada, radnike sa ceste,
Za sve naše ljude, što nevolju snose,
Kojima je život crn, pun mraka i jada,
Kojima je radost rijetka, a brige česte,
Još za naše tužno stradale vojnike,
Sakate i slijepe ubogare grada,
I uz njih za druge božje nearećnike,

Za zavidne, škrte, psovače, pravdaše,
Lole i pijance i kepece naše,
Što su stisnuli se u tom gorskom kutu
Sa strastima crnim, ljubavima vrelim,
Po tim kolibama ubogim i bijelim,
I za njine žene u sirotom skutu
Kleče naše crkve na brdima, kleče,
I molitve njine u daljine ječe — —“

I mi osjećamo s pjesnikom, kad i dalje tako divno pjeva, te i nas zahvata ono stravično noćno prividenje („Crkve“ ili dio) i naš je narodni, hrvatski upit, kada pjesnik pita:

„Je l' cvili zemlja, sinja kukavica,
Pod oblacima — ko da gori kraj — —?“

„I čini nam se, kao da iz tornja
Više uzdah drevnih buntovnika,
Uzaludna sudba naših mučenika,
Prokletstvo naših kralja i sirota
I crna muka Jude Iskarijota — —.“

I tako dalje u pjesmi, sve jače, sve potresnije, sve većma naše, narodno, hrvatski.

Pjesnik, koji je spjevao takovu pjesmu, taj pjesnik nije samo vještak istančanog književnog ukusa, koji slaže lijepu pjesmu samo radi ljepote te pjesme, nije samo virtuozni larpurlarista; on nije samo pjevač naročitih prirodnih ljepota, koje se otkrivaju samo rijetkim dušama, i običan čovjek smrtnik ih niti ne zapaža; on nije samo suptilni lirik sasvim svojih ličnih, najličnijih, osebnih duševnih raspoloženja, koja jedva tko može i razumjeti, jer nije kadar da ih osjeti; — ne, on je i pjesnik nacionalnog i socijalnog, etičkog osjećanja, pjesnik, koji se uzdiže u molitvi k Bogu i prilazi s ljubavlju i sućuti k bližnjemu.

A kako je samo značajan i njegov predgovor pjesmama o Hrvatu seljaku Tončeku Tomašu!

18. X. Proslava 50-godišnjice knjiž. rada Ljube Wiesnera

Predaje Milan Begović, hrv. književnik.

„Lavica“ pol 9 sati na večer

Nemoguće je ma samo i letimično spomenuti sve rijetke, izvanredne, osobite, upravo osebnije odlike pjesničkoga djela g. Ljube Wiesnera.

Ne treba ni spominjati, da se s njegovom poezijom možemo ponositi pred Evropom, pred svijetom.

Dosta je, ako se sjetimo, kako je on i ponovno prekrasno opjevao svoju majku („Moja majka“):

„Iznemogla i stara pošla je moja mati“

Sa strepnjom je predviđao njenu smrt:
„I pružit će se - sve se bojim - jednog dana

Na krevetu to malo sirotinjsko tijelo,
Izobijano, puno udara i rana,
A njeno čelo bit će bijelo, tako bijelo.“

I divno se je pomolio za nju Bogu:
„O Bože, spremi za nju u raj u toplo mjesto“

Jer mnogo je, mnogo zebila i lomila se jako

Jer nitko na svijetu nije tako često
Od jada zaplakao, patio se tako!“

Pjesnik, koji je spjevao takovu pjesmu, ima srca, mnogo, mnogo srca, ima dobro, drago srce, te mu i mi u Samoboru srdačno kličemo:

Da ga Bog poživi!
Da Bog poživi našeg Ljuba Wiesnera!
Dr. S. Orešković

Kratka biografija Ljube Wiesnera

Ljubo Wiesner rodio se 2. veljače god. 1885 na Vrhovcu, zaonda krajnjoj periferiji Zagreba (današnja Mandalićina ulica), gdje upravo u ono doba stadoše nicati prve tvornice i kuće u zelenilu šuma, vrtova i voćnjaka. Otac Vjekoslav Livadić, saradnik na „Viencu“, prijatelj Frana Folnegovića i Augusta Šenoae, novelist, pisac „Bosančica“ i „Svjeta i sjene“, svršio mlad u Stenjevcu. Majka, „raba Božja“, žena pobožna i staroga kova, bila je poslije muževe smrti pralja, dvorkinja, neko vrijeme župnička gazdarica u Vivodini kod Krašića i najposlije, kroz 40 godina, garderobijerka u kazalištu, te je s mukom školala i odgajala sina. Umrta je kao starica od 73 godine prije par godina. Njoj je Ljubo Wiesner ostavio plastičnu uspomenu u nekoliko svojih pjesama.

„Špilšul“ kod sestara milosrdnica u Samostanskoj ulici, pa pučka škola i ministriranje firmenom kumu, kasnijem biskupu Langgu, pa gimnazija (gornja i donja) u Zagrebu, a poslije „consiliuma abendi“ u Karlovcu, a potom se Wiesner posvećuje novinarstvu obredavši redom sve zagrebačke listove: socijalističku „Slobodnu Riječ“, Obzor, „Hrvatsku (pa Jugoslavensku)“ Njivu, jutarnji List, „Novosti“ i „Narodne Novine“, iz kojih je konačno za vrijeme Jevtićeva režima, otpušten na temelju denuncijacije.

Počeo se javljati pjesmama dosta rano, u starčevićanskoj „Mlodoj Hrvatskoj“ naprednjačkom „Hrvatskom Đaku“ pa u „Steklišu“, „Hrvatskoj Smotri“ i „Savremeniku“. God. 1908 pokrenuo je list za kulturno zbližavanje Hrvata i Slovenaca „Sutlu“ u zajednici s

pjesničkim drugovima Karlom Häuslerom, bivšim seljačkim zastupnikom, i Slovincem Antonom Novačanom, danas odličnim novelistom i dramatičarom, a inače generalnim konzulom u Braili, Kairu i najposlije Celovcu)

S njim i s još nekim mladim literatima pokreće 1917. godine „Grič“, umjetničku smotru, koja je pred svršetak rata, a u perspektivi skorog ujedinjenja, još uvijek u Austro-Ugarskoj, kroz regionalističke teorije otvoreno propagirala decentralizaciju u budućoj ujedinjenoj državi. God. 1920 pokreće i uređuje s Milanom Begovićem „Kritiku“ a od 1926 do 1929 kao društveni potpredsjednik, urednikom je „Savremenika“, organa Društva hrvatskih književnika.

Boravio je dva puta u Parizu, prvi put 1920 nekoliko mjeseci na vlastiti trošak, drugi put, cijelu godinu 1926, kao stipendista Stjepana Radića, ondašnjeg ministra prosvjete, i grada Zagreba. God. 1928 boravi četiri mjeseca u Rimu, sve u cilju prikupljanja podataka o svojem prijatelju, „duševnom benefektoru“ i „zavodniku“ A. G. Matošu.

God. 1914 uređuje za izdanja Društva hrvatskih književnika antologiju „Hrvatska mlada lirika“, a god. 1926 izdaje mu zagrebačka Narodna knjižnica (nepotpuno) „Pjesme“, jednu od najboljih poslijeratnih lirskih zbiraka. Poslije toga malo je Lj. Wiesner publicirao stihova, objavljujući tek s vremena na vrijeme po koji esej iz oblasti literature, koji je uvijek dočekan kao neka literarna senzacija.

Prevodio je mnogo s njemačkog, francuskog, talijanskog, češkog i ruskog, tako

Bertu Sultner (Dolje s oružjem!), Bebelu (Žena i socijalizam), Zolu (Stom, Lurd, Rim), Merežkovskog (Florentinske novele), ogromno djelo Victora Hugoa „Jadnici“ i dr.

God. 1924 počima izdavati u vlastitoj režiji kolekciju „1000 svjetskih pisaca“ (3 knjige), koju kasnije obnavlja u zajednici s jednim zagrebačkim tiskarom pod naslovom „1000 najljepših novela“ (72 knjige). Kolekcija, koja je donijela preko 300 novela od pisaca svijeta sa sviju kontinenata zemaljske kugle, postala je brzo popularna odličnošću prijevoda (uvijek s originala) i senzacionalnošću novih, nepoznatih imena. Na tom poslu izgubio je Ljubo Wiesner ravno 208.000 dinara, ali usprkos toj nedaći još uvijek nije klonuo.

Danas izdaje svoju vlastitu „Wiesnerovu biblioteku“, u kojoj su dosada izašle dvije knjige: Zbirka prijateljskih eseja „A. G. Matoš — In memoriam o 20-godišnjici smrti“ i prekrasan roman Jacka Londona o vukopisu „Vučko“.

Neke pjesme Ljube Wiesnera prevedene su do sada na njemački, francuski (Delagraveova antologija) i poljski. Povodom 50-godišnjice života i 30-godišnjice javnog rada konstituirao se u Zagrebu jubilarni odbor pod pokroviteljstvom Rudolfa Erbera i predsjedništvom dra Milana Zoričića i izdao prigodnu Spomenicu o Ljubi Wiesneru sa kritičnim studijama Dra Ivana Krnica, Dra Antuna Barca, Miroslava Križe, Božidara Borka (Slovenca) i Stanislava Šimića.

Bogumil Tonč:

NAŠ LUBO

Popevka ze Sanobora
L. Wiesneru — za njegov jubilejum

Sakega se jutra pašči
iz našega Gorneg Kraja
I po cugu sanoborskem
v beli Zagreb si othaja.

Vleče torbu z manuškripti,
I brig mu je puna glava,
al v kupeju vse nasmeje
kada šale on spelava.

Kad navečer se povrne,
zmorene su negve oči,
al se posla teškog loti:
piše knjige cele noći.

Popevke je vnože spisal
I vu srcu za ir je „mladi“,
poeta je prašlimani,
imamo ga si tak radi.

Vu popevke dal je srce,
duša plava vu višine,

verzušov su lušnih pune
i idejah i topline.

Nek popevke dale piše,
nek im ne bu nigdar konec,
i pri nami nek ostane
kak na pol vre — Sanoborec!

Nikola Polić:

SVIRAČ

LJUBI WIESNERU

Zvonici mole u svetome koralu,
U nebo ječi evandeoska lira.
Sa luke mira ide glas pastira:
On glavu pruža sutonskome valu.

A ovčje krdo, idući u štalu,
Svirača sluša, što dvojnice svira.
On plavom pjesmom samilosno dira
Oblinu neba i potočnicu malu.

Zvonici mole. Plava ovčja vana
U blagu svjetlost večernjice tone.
I ovčar moli. U nebasa puna

Sad upiru se zvonovi, što zvone.
A kada s brda luna sjati začu,
Svirača nađe pod lipom. On plače.

Milivoj Reiser:

NAD VERSIMA LJUBE WIESNERA

Prelio se bijeli dan, i sunce sjaji
Nad pitomim selom, na brijeg i dolinu.
I prva ljubav sina teži k majci:
To jedna majka „ide k Božjem Sinu.“

I rađa se revolt sa zagorskog vrhanca
I diže se kletva, a i molba sveta,
I plače se i buni puna tmine i sunca
Duša toga „gaskonjskog kadeta.“

A lete mu sanja, u daljina lete,
Četnja jaka dal' ka, azurne bistrine,
Ko podnevno sunce, kao modri sumrak.

Daleko je, daleko otok San Salvador,
Daleke su te nebeske čistine . . .
Šturo sjaji „kip sloboda“ u mrak.

Jedan školski jubilej

20 rujna proslavili su nekadašnji samoborski đaci 40 godišnjicu od kako su po prvi put stupili u prostorije pučke škole u Samoboru. Sastanak je pio na školskom dvorištu u 9 sati prije podne. Na poziv došla su i ondašnja gospoda učitelji, ravnajući učitelj g. Milan Lang, razrednica gđa Katarina Katičić i tadašnji učitelj g. Bogumil Toni sada umirovljeni školski nadzornik. Bivši đaci svrstali se u redove dva po dva i pošli pod vodstvom svojih učitelja u franjevačku crkvu sv. misi, na mjesto kamo su kao djeca pred 40 godina polazila.

Na koru pjevali su uz pratnju orgulja iste pjesme koje su nekad pjevali. Sv. misu služio je preč. g. Đuro Kocijanić pa se kod propovjedi sjetio prigodnim riječima jubilaraca, zaželivši im da bi doživjeli i 50-godišnju početak polaska u školu.

Nakon sv. mise pošli su u školske prostorije, u isti razred. Dirljiv je to bio sastanak, jedan drugog pita za sadanje okolnosti. Nakon upoznavanja razvili se razgovori i sjećanja unatrag 40 godina. Prvi je pozdravio gđu K. Katičić kao prvu učiteljicu Milivoj Kern privatni činovnik čestvenim i dirljivim riječima i pruža joj buket cvijeća.

G. M. Langa kao ondašnjeg ravnajućeg učitelja pozdravio je Ivan Biščan krojački obrtnik. Svečari mu hvale i uvijek će se na njega radosno sjećati. Pozdravio je također i g. B. Tonia, tada početnog učitelja, koji je iste godine postao učitelj u svom rodnom mjestu, i uvijek službovao među nama. Izrazio je gg. učiteljima iskrenu hvalu u ime svih prisutnih, kao i onih koji nisu prisutni.

Svršetak bio je mila pjesmica »Gdje ptičice« koju su zajednički zapjevali. Iza toga pošli su na groblje, da se sjele milih drugova pokojnika. Poslije podne bila je mala

zabavica u Hidropatskom kupalištu kod g. I. Medveda. Uz pjesmu, razgovor, šalu i sjećanja na prošlih 40 godina, završio se je taj jubilej.

Prisustvovali su: gđe Lodeta Ana, Augustin Valburga, Klasić Ana, Spačil Marija, Sedlaček Helena Trayhorn Marija i Fröbe Marija. Og. Kern Milivoj, Mahović Martin, Biščan Ivan, Kuhar Franjo, Noršić Mijo, Juratović Franjo, Ruklić Antun, Žibrat Ivan, Prčić Mijo i Kuntarić Đuro.

Te je godine polazilo školu 76 đaka i razreda od ovih je 24 umrlo, 28 je što udatih i otseljenih, a 24 ih je u Samoboru i okolici.

sljednja i u Samoboru. Neke su prevedene na strane jezike.

G. Hrčiću čestamo i želimo da još niz godina proboravi u našoj sredini.

Fran Hrčić

60 godišnjica života

Početkom o. mj. proslavio je tiho g. Fran Hrčić, hrv. pisac, svoju 60 godišnjicu života. Rodjen u Samoboru 1876, gdje je svršio osnovnu školu. U Zagrebu polazio je realku, gdje je počeo učiti i filozofiju. U jeseni 1895 relegiran je »za sva vremena« radi spaljivanja mađarske zastave.

Nastavio je tehn. i trg. nauke u Beču i Pragu, gdje je bio pod jakim utjecajem Masaryka i njegove okoline. Uz to bavio se proučavanjem kazališta, literature i umjetnosti te sociologijom. Bio je saradnik pokretača hrv. moderne i saradnjivo u praškoj »Hrvatskoj Mladi«, bečkoj »Mladost« i zagrebač. »Životu« Bio je tajnikom Hrv. narodnog kazališta. Mnogo je putovao svijetom.

Književno raditi počeo je još sa dječjih dana. Napisao je drame: »U sumraku«, »More«, »Velika žrtva« i »Zapreke«, koje su prikazivane na go-tovo svim našim pozornicama, a po-

Nemaće vijesti

Općinski izbori

Dne 4. o. mj. provedeni su općinski izbori za samoborsku općinu, na kojima je od 842 upisanih izbornika glasovalo 360 što čini 43 % — Odaziv birača bio je priličan s obzirom, da je bila postavljena samo jedna lista i da se nije provodila nikakova agitacija. Postavljena lista bila je službena lista bivše H. S. S. pa je za to i razumljivo, da se protiv iste nije druga lista niti mogla postaviti. Zanimljivo je da su za ovu listu glasovali i neki istaknutiji pristaše, narodnog kluba i jugosl. narodne stranke, što se tumači da su ove grupice konačno i u Samoboru likvidirale. Novo zastupstvo na čelu sa načelnikom g. Milutinom Jurčićem srdačno pozdravljamo i želimo da bi njihovo djelovanje bilo što korisnije po naš Samobor.

Za hrvatski dom

Dosadnji upis dionica za gradnju hrvatskog doma nije ispunio predviđeni uspjeh, što je svakako znak, da je lokalni patriotizam oslabio. Osnivački odbor ponovno apelira na građanstvo, da požuri sa upisom dionica, a naročito se u nolja sve one, koji su svojedobno obećali, da će ovu akciju izdašnije poduprijeti, da svoje obećanje iskupe. Kad bi bilo malo više poštivosti moglo bi se već u proljeće započeti sa radnjama. Sa pohvalom moramo konstatirati, da je okolišno svijesno seljaštvo pokazalo puno veće zanimanje, te je pripravno radnom snagomli materijalom znatno pripomoći.

† Guido Špigelski st.

U petak dne 9. ov. mj. umro je ugledni naš sugrađanin Guido Špigelski st. kr. žup. tajnik u m.

Pokojnik bio je nakon svršenih pravnih nauka odvj. perovođa u pisarni pok. Makanca a nakon toga je prešao u sudsku odnosno u upravnu službu.

Službovao je najdulje u Samoboru gdje je sa tadašnjim sucem Kišun, šum. savjetnikom Res-Koritićem i načelnikom Šmidhenom zagajio jedan dio Anindola i Stražnika zasadiivši ih crnogoricom.

Iz stare općine Kalinovica ustrojio je današnje opć. Sv. Nedjelja, Sv. Martin i Stupnik radi čega se još danas sa zahvalnošću sjećaju općinari tih općina.

Kao rođeni Karlovačan pjevao je u hrv. pjevačkom društvu »Zora«, pak je prigodom zlatnoga jubileja bio najstariji njihov član, što mu je predsjedništvo društva pismeno priznalo.

Bio je član začasni i utemeljitelj mnogih društava a iza sebe je ostavio mnogobrojnu obitelj.

GRADNJEVO PODUZEĆE

OVLASNIČKI

FRANJO JELINEK

Samebor

Preuzima na izvedbu gradnje iz oblasti visokih građevina kao i druge građevine koje su u vezi s istima.

Izrađujem nacрте i proračune za sve gore navedene gradnje

Preporuča se za gradnju obiteljskih vila i ljetnikovaca, stambenih, industrijskih, gospodarskih kao i svih ostalih zgrada.

Sprovod bio je u ponedjeljak dne 12. ov. mj. pa je pokojnika otpratilo do posljednjeg počivališta brojno naše građansvo i mnogo prijatelja i znanaca iz Zagreba i dalje.

Pokoj mu vječni, a rastuženoj porodici naše duboko saučešće!

Proslava 200 godišnjice posvete crkve č. o. Franjevača

prošle nedjelje obavljena je proslava 200 godišnjice kako je posvećena crkva č. o. franjevača. Na proslavu došao je iz Zagreba nadbiskup-koadjutor g. dr. Stepinac Raspor d proslave koga smo donijeli u prošlom broju nije se mogao u cijelosti obaviti jer je čitavi dan kiša upravo lijevala, pa je proslava obavljena samo u crkvi.

Dar

Umjesto vijenca na odar blagopok. g. Guidi Špigelskom st. darovala je gđa Marta Rumenić časnim sestrama za siročad 100 D.

Zagrebački zbor

priređuje — prvi puta u novoizgrađenim prostorijama na Savskoj cesti — svoj XXVI. OPĆI MEĐUNARODNI VELIKI SAJAM UZORAKA ZA SVE VRSTI ROBE od 17 do 26 X. 1936.

Dani hrv. knjige

Prošli su. Satorā, sa naslovom: Matice Hrvatska, nema više na trgu. Pododbor M. H. zadovoljan je sa svojim prvim nastupom. Prodalo se dosta Matičinih edicija, ali tom prilikom izašla je na javu jedna žalosna činjenica. Oni veliki rodoljubi, poznati Hrvati, puni riječi i fraza nisu našli za shodno da dođu do šatora i kupe barem jednu knjigu. Njima nije bila zapreka pomankanje novaca. Oni nisu članovi Matice Hrvatske, a ni nemaju u svojoj kući ni jedne njene knjige. Ali oni nemaju ni smisla za našu hrvatsku knjigu, nemaju smisla za jedan koristan rad, jer tu treba dati novaca. Oni na sva zvona zvone, na sva usta viču i ističu svoje hrvatstvo, ali dalje nikuda. Neka, međutim, znadu: Ideje treba oblikovati u djela. Pododbor M. H. zahvaljuje svima onima, koji su potpomogli njegovu akciju kupivši knjige, a osobito ga veseli što su bili oni, kojima Moloh — Novac nije poklonio svoje simpatije. Pododbor M. H. u Samoboru nada se, da će kod slijedećih dana hrv. knjige odbaciti i ostali Samoborci prazne riječi i djelima u koliko im to dopusti njihovo finansijsko stanje, pokazati da su pravi Hrvati i sinovi ove lijepe naše hrv. domovine. U vezi s »Danima hrv. knjige« održao je 10. ov. mj. dr. Mile Starčević, tajnik M. H., opširno predavanje informativnog karaktera. Premda je bio ulaz slobodan ipak je odaziv Samoboraca, osobito starijih, bio vrlo slab. Mnogima je tom prilikom skinuta maska hrvatsiva, ali im skoro neće uspjeti, da je navuku, barem pred članovima Pododbora M. H. u Samoboru i pred našom Maticom Hrvatskom iz Zagreba.

—č—

Šahovski pokret u Samoboru

Već odavno se opaža praznina u društvenom životu i to zato, jer kod nas vlada šahovsko mrtvilo. Za čudo ta plemenita kraljevska igra nije uništila u naš društveni život premda si je do sada prokrcila put u mnogim mjestima.

Naš sugrađan, prvorazredni šahista, bivši član Zagrebačkog Šahovskog Kluba g. Zibrat Albert, odlučio je upriličiti šahovski tečaj za početnike i naprednije igrače, koji će započeti 20 listopada. U tom tečaju dobit će polaznici — temeljitu praktičnu i teoretsku

poduku. Tečaj će biti dnevali, a po potrebi i večernji.

Polanje javit će se svakom interesenu pravodobno i to posebice nakon što bude poznat broj učesnika tečaja.

Prijave za taj šahovski početnički tečaj primaju se u upravi »Samoborskog Lista« do 17 listopada zaključno.

Vozni red VICINALNA ŽELJEZNICA ZAGREB-SAMOBOR

javlja, da dne 15. oktobra 1936 stupa na snagu zimski vozni red. Odlazak vlakova je slijedeći:

Iz Zagreba za Samobor

na radne dane
u 6¹⁵, 8¹⁵, 10¹⁵, 12³⁰, 14⁰⁰, 16¹⁵, 19⁰⁰, i 20³⁵ sati;

Na nedjelje i blagdane
u 6¹⁵, 7²⁰, 8¹⁵, 10¹⁵, 12³⁰, 14⁰⁰, 15¹⁵, 19⁰⁰ i 20³⁵ sati.

Iz Samobora u Zagreb

na radne dane
u 5⁰⁰, 6¹⁵, 8¹⁵, 10¹⁵, 12³⁰, 14⁰⁰, 16¹⁵ i 19⁰⁰ sati;

Na nedjelje i blagdane
u 6¹⁵, 8¹⁵, 10¹⁵, 12³⁰, 14⁰⁰, 17¹⁵, 19⁰⁰ i 20³⁵ sati.

Vozni red dobiva se besplatno na svim putničkim blagajnama. Sve informacije na telefon broj 45—12.

Planinarstvo

U posljednjem broju donijeli smo vijesti o novo otkrivenoj skijaškoj livadi »Kovinjšćica« koja leži nedaleko Lipovačkog doma, a koja je znatno veća od Velikog Dola prema tome i podesnija za skijanje. Pristupni putevi u duljini od 1800 m već su izgrađeni a tokom ovoga tjedna postavljaju se na tim putevima, kano i na putu od Oštrca smjer Kovinjšćica, posebni skijaški putokazi, kojih će biti oko 60.

Dne 8 ov. mj. održala je »Ski sekcija« sastanak u svrhu biranja novoga odbora. Izabran je stari odbor, jedino je promjena nastala u tajništvu. Umjesto dosadašnjeg tajnika Ivica Sudnika, koji se je zahvalio na toj časti, izabran je kao tajnik Vilča Sirovica. Ski-sekcija održaje svoje redovite sastanke svakoga četvrtka. Odbor

Književnost

Primili smo!

Upravo je već dotiskan »Runolist« kalendar za god. 1937.

S prvim se godištem (1936) moralo uredništvo »Runolista« kao novajlija među tolikim našim uglednim i renomiranim kalendarima — istom predstaviti svojoj cij. čitalačkoj publici. To sada dobrim dijelom otpada, jer ga i onak premnogi znadu i imaju.

Uredništvo »Runolista« ide svojim zasebno zacrtanim putem. Ne voli pod stanovite naslove svrstati građu pa tako čitaoce odmah na sve upozoriti, što se krije u pojedinim rubrikama. Ali s druge strane opet ne će, da bude sve smiješeno. Ima dakle nekakav vlastiti sistem, koji će pronaći pronicaviji prijatelji njegovi.

Ovom 2 godištu je format — prema želji mnogih — proširen. Broj stranica iznosi 256, a klišea preko 100. Izostavljene su sve statistike i podaci prvog godišta. Time se dobilo više prostora za željeno gradivo. Prevarit će se oni, koji misljahu, da će pretežniji dio gradiva i godišta uči i drugo godišće.

Na uljehu svima velimo, da od starog grada v. NIŠTA nije ušlo u novo godišće.

Cijena je 8 Din po komadu. Kod većih narudžbi (osobito zavodima i društvima) daju se posebni, povoljni popusti. Sva korespondencija ide na adresu: Uredništvo i uprava »Runolista« Zagreb, I pošt. pretinac 147.

Nije nam moguće iscrpljivo nanizati građu »Runolista«, ove neke male i čedne enciklopedije svoje vrste, koja će bez sumnje svakoga zanimati. Vidi se, da se išlo za tim da se što više materijala zbjije u jedanvezak. Zastupana je interesantnim crticama aeronautika, meteorologija, sport, film i kino, tehnika, umjetnost, geografija, stilistika, horoskop, hirologija, optika itd. itd.

»Runolist« 1937 preporučuje se sam svojom doličnom opremom i svojim zanimljivim sadržajem.

»Samoborski List« izlazi svakog 1 i 15 u mjesecu. — Preplata sa poštom na cijelu godinu iznosi 25 D. Inozemstvo 50 D. Uprava i uredništvo: Livadićeva ulica broj 2. Vlasnik i odgovorni urednik Slavko Šek. — Oglase prima uprava prema cjeniku. Za oglase, koji se više puta uvrćuju, daje se znatan popust. Rukopisi se ne vraćaju. Tisak Samoborske tiskare Slavko Šek

Lijep, suh i zračan stan

od 3 sobe, kuhinje, smočnice i drvarnice u I katu sa lijepim izgledom na južnu stranu vrta, vodovod u kući iznajmljuje se. Upitati u upravi samostana Franjevača.

Restauracija

● VILA TONŠETIĆ ● STRAŽNIK

krasne sobe sa konforom. Izvršna vina te zagrebačko pivu. Vrlo umjerene cijene. Prekrasna vidik *****

ŠKABERNA

GRADEVNI MATERIJAL

Betonke cijevi
Betonke stupove
Samoborski pijesak
Cementne ploče
Bet. vratale sa staklom
Betonke banje
Cigla, crjep, žljebovi
Cement itd., itd.

dobijete uz najjeftiniju cijenu iz našeg ovdajšnjeg željezničkog staništa dostavljenu u kuću.

Poslovalica:

ZAGREB, Samoborska c. 10
Telefon 7700